

РЕШЕНИЕ

№ 5059

гр. София, 25.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 29.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9251** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на З. Ш., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 2153-21-314 от 14.09.2022 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалба на лицето срещу Разпореждане № [ЕГН] от 01.06.2022 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/ при ТП на НОИ С. - град. Изложени са аргументи за отмяна на така постановения акт и се иска отмяната му.

В с.з. жалбоподателя, чрез процесуален представител поддържа жалбата на инвокираните в нея основания.

Ответникът, чрез процесуален представител пледира за неоснователност на жалбата. СГП, уведомени, не вземат становище по жалбата и не изпращат представител.

По фактите.

Със Заявление № 2113-21-39/04.01.2022 г. З. Ш. е поискала лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, като е посочила, че има осигурителен стаж и в Полша. Със Заявление № 2213-21-1/04.01.2022 г. З. Ш. е поискала пенсия и от Полша и признаване на трудовия стаж, придобит на територията на Полша. В тази връзка, на 11. 01.2022 г. до компетентната полска институция е изпратен структуриран електронен документ /С./ Р 2000 с искане за пенсия за старост и е изискан С. Р 5000 с осигурителните периоди на лицето на територията на Полша.

С оглед самоосигуряването на жалбоподателката чрез ЕТ „София Шчербак“, със

Служебна бележка № 21102-21-544# 1/24.02.2022 г. са потвърдени стажът и доходът ѝ като самоосигуряващо се лице.

С получен С. Р 5000 от полската компетентна институция са потвърдени осигурителни периоди на територията на Полша за периодите от 06.11.1973 г. до 30.09.1976 г., от 01.11.1976 г. до 30.06.1978 г., от 19.02.1979 г. до 30.06.1980 г. и от 01.10.1980 г. до 31.08.1981 г. в общ размер 04 години, 10 месеца 05 дни.

С оглед на новите доказателства, с Разпореждане № [ЕГН]/01.06.2022 г. исканата пенсия е отпусната, изчислена по индивидуален коефициент 0,9481, в размер, платим от Република България - 504,47 лв.

След обжалване на разпореждането по административен ред е постановено обжалваното в настоящото производство Решение № 2153-21-314/14.09.2022 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което жалбата е оставена без уважение като неоснователна.

По делото е приета съдебно-счетоводна експертиза, от заключението по която се установява, че има разлика в общ размер 101,62 лв. между зачетения осигурителен доход на жалбоподателката за месеците август и септември 2021 г. и данните за тези месеци към датата на постановяване на оспорения пред съда акт.

От правна страна.

Жалбата е допустима, като е подадена в срока по чл. 118, ал.1 от КСО и от лице, което има право на оспорване по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, тя е неоснователна поради следните съображения:

Обжалваното решение представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Същото е оспорено от страна с активна процесуална легитимация – участник в административното производство, чийто права и интереси са пряко засегнати. Директорът на ТП на НОИ- С.-град е компетентният административен орган, притежаващ законовото правомощие да издава актове от вида на процесния по силата на разпоредбата на чл. 117, ал.3 вр. ал.1, т. 2 б. а от КСО. Оспореното решение е издадено в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите на чл. 59, ал. 1 от АПК. Актът е мотивиран, като за фактическо основание за издаването му са посочени и обсъдени всички налични доказателства приложени по административното производство.

Настоящият съдебен състав намира, че административният орган правилно е приложил закона. Спорът между страните е съсредоточен, от една страна върху това доколко правилно е сумиран стажът ѝ в България и Полша , а от друга върху категоризиране на полагания от нея труд.

В случая е безспорно, че предвид наличието на осигурителен стаж, придобит от лицето на територията на Полша, приложим се явява Регламент на Съвета /ЕО/ № 883/2004 г., който в чл. 6 приема сумиране на осигурителните периоди, когато българският осигурителен стаж не е достатъчен, за да възникне право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по българското законодателство. Същият смисъл е заложен и в чл. 12 от Регламент 987/2009 г. по прилагането на Регламент /ЕО/ № 883/2004 г.

В случая, както е посочено и в обжалваното решение, пенсионният орган правилно е зачел общ стаж на жалбоподателката, положен на територията на България, в размер 32 години и 02 дни, който е безспорен и който се явява недостатъчен за придобиване

право на лична пенсия за ОСВ само за българския стаж и предполага сумирането му с осигурителните периоди, придобити на територията на Полша.

От полската компетентна институция е потвърден осигурителен стаж на лицето, придобит на територията на Полша, в размер 04 години, 10 месеца и 05 дни. Компетентна досежно определянето на този размер е само и единствено полската страна, докато българската е длъжна да го съобрази, без право на преценка. След зачитане на стажа, придобит на територията на Полша, общият размер на стажа на З. Ш. правилно е определен на 36 години, 10 месеца и 07 дни, с което лицето вече отговаря на изискванията на чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО във вр. с чл. 15, ал. 1, т. 7 от НПОС, според които през 2022 г. жените придобиват право на лична пенсия за ОСВ при възраст 61 години и 10 месеца и осигурителен стаж 36 години и 02 месеца.

Следва да се подчертае, че посоченото сумиране на периоди е само за придобиване правото на пенсия, докато изчисляването на размера на пенсията е по реда на чл. 52 от Регламент 883/2004 г. Според ал. 1,б. „б“ на посочената разпоредба при сумиране на периоди за придобиване право на пенсия се определя пропорционален размер на пенсията, при който първо се изчислява т. нар. теоретичен размер на пенсията, който лицето би получило, ако всички осигурителни периоди /в случая - и българските, и полските/ са придобити съгласно българското законодателство, след което на основание чл. 56, ал. 1,б. „в“ от Регламент № 883/2004 г. размерът на обезщетението /пенсията/ се изчислява само за осигурителните периоди по законодателството на плащащата страна. С други думи - според правилата на регламента придобитите на териториите на различни държави-членки периоди се сумират само за придобиване на право на пенсия, докато действителният, пропорционалният размер на пенсията, който получава правоимащото лице, се изчислява само за българския осигурителен стаж.

В обжалваното решение подробно е изяснено как е изчислен теоретичният размер на пенсията - 580,67 лв., който жалбоподателката би получавала само ако целият осигурителен стаж, за който е изчислен този размер - 36 години, 10 месеца и 07 дни, е придобит на територията на Република България. Тъй като от този размер на осигурителния стаж, равняващ се на 442 пълни месеца, в България са придобити 32 години и 02 дни, равняващи се на 384 пълни месеца, по силата на цитирания чл. 56, ал. 1, т. „в“ от Регламент № 883/2004 г. българската страна следва да изплаща пенсия само за придобития на нейна територия стаж. В тази връзка е изчислен пропорционален, действителен размер на пенсията, който в случая е за 384 месеца от общите 442 месеца. Изчислена по този начин, платимата от българска страна пенсия на З. Ш. е в размер: $384/442$ от 580,67 лв. = 504,47 лв.

От посоченото е видно, че размерът на личната пенсия за ОСВ на З. Ш. е определен правилно, при стриктното спазване на относимите правни норми, респективно - че този размер правилно и законосъобразно е потвърден с процесното решение.

От приетата по делото съдебно - счетоводна експертиза е установено, че има разлика в общ размер 101,62 лв. между зачетения осигурителен доход на жалбоподателката за месеците август и септември 2021 г. и данните за тези месеци към настоящия момент.

Видно от Р., новите данни за осигурителния доход на жалбоподателката за месеците август и септември 2021 г. са подадени на 27.06.2022 г. Тази промяна е на основание чл. 6, ал. 9 от КСО, според който окончателният размер на осигурителния доход на самоосигуряващите се лица се определя за периода, през който е упражнявана трудова дейност през предходната година въз основа на данните, декларирани в справка към

годишната данъчна декларация /ГДД/ по Закона за данъците върху доходите на физическите лица. Разпореждането за отпускане на пенсията е от 01.06.2022 г., като е постановено след получените от компетентната полска институция данни за потвърден осигурителен стаж на З. Ш., придобит на територията на Полша. С други думи, административният орган се е произнесъл по наличните в Р. данни, докато корекцията на осигурителния доход на жалбоподателката е след подаване от лицето на ГДЦ за 2021 г. и касае месеците, през които на същото са изплащани парични обезщетения за временна неработоспособност. Липсва законово основание за служебна промяна на осигурителния доход в хипотезата на деклариран нов данни с подадени ГДЦ - такава промяна се извършва само при ново зачитане на осигурителен доход при преизчисление на пенсията по реда на чл. 102, ал. 3 от КСО, след изрично искане на пенсионера. Следва да се подчертае, че в случая разликата в зачетения осигурителен доход - 101,62 лв., не би довела до промяна в размера на пенсията, като по този въпрос страните не спорят.

По отношение на категоризирането на труда полаган от жалбоподателката, настоящия съдебен състав намира следното.

В чл. 104, ал. 1 от КСО законодателят е приел, че Министерският съвет определя кой труд към коя категория се причислява, съобразно характера и особените условия на труд. В приетата на това основание НКТП изрично са изброени видовете труд, при чието полагане са предвидени по-благоприятни условия за пенсиониране. В чл. 3 от НКТП ясно е регламентирано, че от трета категория при пенсиониране е трудът на невключените в чл. 1 и 2 работници, специалисти и служители.

Посочената в случая длъжност - лечител, не попада в персоналия обхват на чл. 1 и 2 от НКТП, от което следва, че същата е при условията на трета категория труд /по арг. от чл. 3 от НКТП/. В тази връзка, липсва законово основание да се претендира категория труд на стажа, придобит като лечител, респективно - да се доказват тежки и вредни условия при придобиването му. Следва да се посочи, че в НКТП, за разлика от ПКТП - отм. п. 67, ал. 3/, липсва препрощаща норма, според която да е възможно труд да се причисли към съответната категория, щом е свързан със същата вредност и тежест, които следва да се докажат. В тази връзка искането на жалбоподателката за определяне на категория труд на стажа, придобит от същата като лечител не може да бъде отнесено към действащите правни норми, нито може да бъде обект на извеждане по тълкувателен път.

Поради изложеното, съдът намира оспорения акт за законосъобразен и нестрадащ от твърдяните в жалбата пороци.

При този изход на спора на ответинка се дължат разноски в минималния такъв от 100 лв.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на З. Ш., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 2153-21-314 от 14.09.2022 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалба на лицето срещу Разпореждане № [ЕГН] от 01.06.2022 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/ при ТП на НОИ С. - град.

ОСЪЖДА З. Ш., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ С. – град сумата от 100 лв. разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния Административен съд в 14 дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: